

Expedient: 1162/21

El Consell Tributari, reunit en sessió de 20 d'abril de 2022, coneixent dels recursos presentats per les societats ..., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En data 30/06/2020 el senyor FRMR, actuant en nom i representació de les societats ..., presenta escrit que conté dos recursos que qualifica com recurs d'alçada contra el rebut de la taxa de terrasses de l'any 2020, i recurs de revisió contra el rebuts de la mateixa taxa dels anys 2016 a 2019, al temps que sol·licita la devolució de l'import pagat per aquest concepte entre els anys 2016 i 2019.

2.- Els recurrents al·leguen que el sòl sobre el que s'ubiquen les terrasses és estatal, no municipal, que l'Ajuntament de Barcelona només pot implantar taxes per l'ús especial o privatiu del domini públic de titularitat municipal, però no en el de titularitat estatal; que hi ha una doble imposició per una mateixa utilització d'un mateix sòl, ja que fins l'any 2019 els titulars de les guinguetes, a més de la taxa, pagaven un cànon i des de l'any 2019 paguen un lloguer i subsidiàriament, l'increment de la Taxa 2020 no s'ajusta a dret perquè no està justificat i resulta desproporcionat amb el valor cadastral i el que es paga a altres municipis.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els antecedents del mateix i l' Informe del Districte de Sant Martí es desprèn la següent relació de fets:

- El sòl sobre el que s'ubiquen els immobles on s'exerceix l'activitat de restauració per les quatre mercantils interessades es troben en zona marítimo-terrestre (ZMT) la titularitat demanial dels quals recau sobre l'Estat, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei de Patrimoni de les Administracions Públiques (LPAP) en relació a l'article 132.2 de la Constitució Espanyola.

- Per Ordre Ministerial del dia 12/05/1989 el sòl referit en l'antecedent 1r va ser objecte de concessió a favor de la *Societat Vila Olímpica S.A.* (VOSA) de capital íntegrament municipal.

- VOSA va signar els següents contractes amb cadascuna de les parts interessades:

(...)

En tots els casos la cessió del dret d'ús es subjecta a la condició del pagament d'un cànon anual al Ministeri d'Obres Públiques i Transports, que la cessionària abonarà anualment a VOSA o a qui l'Administració designi.

- Per Decret d'Alcaldia del 31 de juliol de 1996 (2890/1996) ratificat en data 25/09/96 pel Consell Plenari, l'Ajuntament va manifestar la voluntat de subrogar-se en tots els drets i deures de VOSA.

- Per Ordre Ministerial del 18/12/96 s'atorga a l'Ajuntament de Barcelona la concessió de la que era titular VOSA, considerant-lo subrogat en tots els drets i obligacions.

- Consten atorgades pel regidor del Districte de Sant Martí les següents llicències d'ús especial del domini públic municipal per instal·lar vetlladors:

(...)

Totes les llicències esmentades s'han anat renovat fins avui pel sistema de renovació anual automàtica, i els vetlladors que en són objecte s'han inclòs al Padró de la TUDP.

- Per Ordre de la Ministressa d'Hisenda del dia 19/06/2019 es van desafectar del domini públic estatal els immobles ocupats pels locals de restauració, que van passar a ser béns patrimonials de l'Administració de l'Estat.

- Entre els mesos de juny i setembre de 2019 el Ministeri d'Hisenda signa contractes d'arrendament dels locals amb cadascuna de las societats que fins aquell moment venien explotant-los com a cessionaris.

- El sòl sobre els que s'ubiquen els quatre locals està qualificat com a vial (5) i pendent que es formalitzi la cessió dels drets necessaris a l'Ajuntament de Barcelona per tal que, com a administració actuant, executi el planejament.

- De la consulta als sistemes de recaptació municipal resulta que, entre els anys 2016 i 2019, les mercantils interessades han pagat les següents quanties en concepte de cànon per ús del terrenys objecte de la concessió i en concepte de TUDP

(...)

4.- El Districte de Sant Martí proposa l'estimació parcial dels recursos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- En l'escrit d'interposició del recurs s'assenyala que "En considerar que ha hagut, vulneració de llei, nul·litat i errada material i de fet en l'establiment o implantació de la Taxa, mitjançant aquest únic escrit, per raons d'economia processal, i d'identitat de fets i fonaments, interposem conjuntament, davant l'Alcaldia: -Recurs d'Alçada...contra les quatre Implantacions i Liquidacions de Taxa per la utilització privativa de la via pública, exercici 2020...; -Recurs de Revisió contra les mateixes Implantacions i Liquidacions de la mateixa Taxa, dels exercicis 2016, 2017, 2018 i 2019, fonamentat en les causes de nul·litat i errada i de fet previstes en la LGT i la Llei 39/2015 que es diran...".

Els interessats sol·liciten així l'anul·lació de la liquidació de l'any 2020 de la taxa que està a la base del recurs d'alçada.

L'article 188è de l'OFG estableix que

"1. Contra els actes d'aplicació i efectivitat dels tributs locals i altres ingressos de dret públic que siguin de competència municipal es pot interposar recurs d'alçada davant l'Alcalde, amb efectes de reposició, tot aplicant-se el règim jurídic del recurs regulat a l'article 14è del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial decret legislatiu 2 /2004, de 5 de març. 2. El recurs es pot presentar, amb els requisits establerts a l'article 175è de la present Ordenança, en el termini d'1 mes comptat des del dia següent al de la notificació expressa de l'acte recorregut o al de la finalització del període d'exposició pública dels corresponents padrons o matrícules de contribuents o obligats al pagament. Tractant-se de deutes de venciment periòdic i notificació col·lectiva, el termini per a la interposició es computa a partir de l'endemà de l'acabament del període voluntari de pagament".

D'acord amb l'article 9.2 de l'Ordenança Fiscal 3.10 la TUDP és un deute de venciment periòdic i notificació col·lectiva. El termini voluntari per pagar la TUDP l'any 2020 finalitzava el dia 15 d'abril.

D'acord amb la següent normativa el còmput dels terminis administratius s'ha de tenir per suspès entre els dies que van del 14 de març de 2020 i al dia 1 de juny de 2020.

- Reial Decret 463/2020 de 14 de març, disposició addicional tercera. *“Se suspenden términos y se interrumpen los plazos para la tramitación de los procedimientos de las entidades del sector público. El cómputo de los plazos se reanudará en el momento en que pierda vigencia del Real Decreto 463/2020 o, en su caso, las prórrogas de este.”*
- Article 9 del Reial Decret 537/2020, de 22 de maig, pel que es prorroga l'estat de alarma declarat pel Real Decreto 463/2020, de 14 de març. *“Con efectos desde el 1 de junio de 2020, el cómputo de los plazos administrativos que hubieran sido suspendidos se reanudará, o se reiniciará, si así se hubiera previsto en una norma con rango de ley aprobada durante la vigencia del estado de alarma y sus prórrogas.”*

Per tant, s'ha d'admetre el recurs d'alçada de l'any 2020 ja que s'ha interposat en temps i forma d'acord als preceptes legalment establerts.

Així mateix, sol·liciten l'anul·lació de les corresponents als anys 2016-2019. Sobre això concreten, en el mateix escrit d'interposició d'aquesta reclamació, els preceptes en què assenten la seva petició, en particular *“els arts. 106 i 125.1.a) de la llei 39/2015, l'art. 14 de la Llei d'Hisendes Locals i els arts 216, 217.1.a), b) i f) i 221 de la Llei General Tributària”* basant l'esmentada petició d'anul·lació i devolució dels ingressos satisfets en la mateixa argumentació que el recurs d'alçada sense especificar el recurs o acció a través del qual exerceixen la seva pretensió de nul·litat encara que es remet amb caràcter genèric, com s'observa, a les normes que regulen la revisió dels actes fermes. El Consell Tributari ha declarat de forma reiterada a, entre d'altres, el dictamen de l'exp. 514/21 que *“d'acord amb els articles 103 LGT y 115 de la Llei 39/2015, s'han de resoldre totes les impugnacions que formulin els interessats davant les administracions públiques”* en conseqüència, cal procedir, si escau, a la qualificació de la reclamació presentada pels administrats en la forma en què satisfaci les seves pretensions de defensa d'acord amb l'ordenament jurídic. Doncs bé, en aquest supòsit concret, considera que l'article 219 LGT és el que regula el pressupost de fet en què cal subsumir la petició dels interessats.

En efecte, l'article 219 de la LGT, al que s'ha fet referència com de possible aplicació, estableix que:

“1. La Administración tributaria podrá revocar sus actos en beneficio de los interesados cuando se estime que infringen manifiestamente la ley, cuando circunstancias sobrevenidas que afecten a una situación jurídica particular pongan de manifiesto la improcedencia del acto dictado, o cuando en la tramitación del procedimiento se haya producido indefensión a los interesados.

La revocación no podrá constituir, en ningún caso, dispensa o exención no permitida por las normas tributarias, ni ser contraria al principio de igualdad, al interés público o al ordenamiento jurídico.

2. La revocación sólo será posible mientras no haya transcurrido el plazo de prescripción.

3. El procedimiento de revocación se iniciará siempre de oficio, y será competente para declararla el órgano que se determine reglamentariamente, que deberá ser distinto del órgano que dictó el acto.

En el expediente se dará audiencia a los interesados y deberá incluirse un informe del órgano con funciones de asesoramiento jurídico sobre la procedencia de la revocación del acto.”

Segon.- Doncs bé, de la documentació incorporada a l'expedient es deriva:

I.- Ley 33/2003, de 3 de noviembre, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (LPAP).

Art. 93.4 (de caràcter bàsic, a tenor del que es preveu en la disposició final 2a LPAP):

“4. Las concesiones de uso privativo o aprovechamiento especial del dominio público podrán ser gratuitas, otorgarse con contraprestación o condición o estar sujetas a la tasa por utilización privativa o aprovechamiento especial de bienes del dominio público estatal regulada en el capítulo VIII del título I de la Ley 25/1998, de 13 de julio, de Modificación del Régimen Legal de las Tasas Estatales y Locales y de Reordenación de las Prestaciones Patrimoniales de Carácter Público, o a las tasas previstas en sus normas especiales.

No estarán sujetas a la tasa cuando la utilización privativa o aprovechamiento especial de bienes de dominio público no lleve aparejada una utilidad económica para el concesionario, o, aun existiendo dicha utilidad, la utilización o

aprovechamiento entrañe condiciones o contraprestaciones para el beneficiario que anulen o hagan irrelevante aquélla.

En los casos previstos en el párrafo anterior, se hará constar tal circunstancia en los pliegos de condiciones o clausulado de la concesión.”

II.- Ley 22/1988, de 28 de julio, de Costas

3. 2. 2. Los usos que tengan especiales circunstancias de intensidad, peligrosidad o rentabilidad y los que requieran la ejecución de obras e instalaciones sólo podrán ampararse en la existencia de reserva, adscripción, autorización y concesión, con sujeción a lo previsto en esta Ley, en otras especiales, en su caso, y en las normas generales o específicas correspondientes, sin que pueda invocarse derecho alguno en virtud de usucapión, cualquiera que sea el tiempo transcurrido.

Artículo 84.1. Toda ocupación o aprovechamiento del dominio público marítimo-terrestre en virtud de una concesión o autorización, cualquiera que fuere la Administración otorgante, devengará el correspondiente canon en favor de la Administración del Estado, sin perjuicio de los que sean exigibles por aquella.

Artículo 115. Las competencias municipales, en los términos previstos por la legislación que dicten las Comunidades Autónomas, podrán abarcar los siguientes extremos:

a) Informar los deslindes del dominio público marítimo-terrestre.

b) Informar las solicitudes de reservas, adscripciones, autorizaciones y concesiones para la ocupación y aprovechamiento del dominio público marítimo-terrestre.

c) Explotar, en su caso, los servicios de temporada que puedan establecerse en las playas por cualquiera de las formas de gestión directa o indirecta previstas en la legislación de Régimen Local.

d) Mantener las playas y lugares públicos de baño en las debidas condiciones de limpieza, higiene y salubridad, así como vigilar la observancia de las normas e instrucciones dictadas por la Administración del Estado sobre salvamento y seguridad de las vidas humanas.

III. Ley 25/1998, de 13 de julio, de Modificación del Régimen Legal de las Tasas Estatales y Locales

61.b) Las utilizaciones privativas o aprovechamientos especiales del dominio público hidráulico y marítimo-terrestre, que seguirán regulándose por la Ley

29/1985, de 2 de agosto, de Aguas, y por la Ley 22/1988, de 28 de julio, de Costas, respectivamente

IV. Real Decreto 735/1993, de 14 de mayo, por el que se acuerda la aplicación y se desarrolla la regulación de las tasas por prestaciones de servicios y realización de actividades en materia de dominio público marítimo-terrestre

Artículo 1. Constituye el hecho imponible de las tasas en materia de dominio público marítimo-terrestre, en relación con este dominio o con sus zonas de servidumbre, la prestación o realización por el Ministerio de Obras Públicas y Transportes, en el ámbito de sus competencias, de alguno de los siguientes servicios o actividades:...

V. DECRET 336/1988, de 17 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament del patrimoni dels ens locals. (RPEL)

Article 16. Sens perjudici de la vinculació del sòl a la seva destinació urbanística des de l'aprovació dels plans o normes, l'adquisició per part de l'administració actuant i la seva incorporació al patrimoni municipal del sòl o al patrimoni demanial per a la seva afectació a un ús o servei públic concret es produeix a partir del moment en què es formalitza la cessió de dret, d'acord amb la legislació urbanística.

VI. Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales (TRLHL)

Artículo 15.1. Salvo en los supuestos previstos en el artículo 59.1 de esta ley, las entidades locales deberán acordar la imposición y supresión de sus tributos propios, y aprobar las correspondientes ordenanzas fiscales reguladoras de estos.

Artículo 20 1. Las entidades locales, en los términos previstos en esta ley, podrán establecer tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público local, así como por la prestación de servicios públicos o la realización de actividades administrativas de competencia local que se refieran, afecten o beneficien de modo particular a los sujetos pasivos.

VII. Ordenança Fiscal 3.10 reguladora de les taxes per utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis.

Art. 1r. D'acord amb allò que disposen l'article 106è de la Llei 7/1985 ... i l'article 57è del Text Refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, i de conformitat amb els articles 15 i 1i del mateix text refós, s'estableixen taxes per la utilització privativa del domini públic municipal que es regeixen pels articles 20è a 27è del text esmentat, i pels serveis prestats per l'Ajuntament en els béns de domini públic estatal per autorització de l'article 115è de la Llei 22/1988 de 28 de juliol de costes.

Doncs bé, d'acord amb la normativa transcrita resulten aplicables les següents consideracions:

1r.- Les entitats locals poden establir taxes per la utilització privativa del domini públic local. Per mandat de l'article 15.1 TRLHL qualsevol taxa imposada per un ens local ha de venir establerta en les seves ordenances fiscals. És l'OF 3.10 la que amb caràcter general regula la taxa per la utilització del domini públic local, especificant l'article 1r, in fine, que a més es regula la taxa "*pels serveis prestats per l'Ajuntament en els béns de domini públic estatal per autorització de l'article 115è de la Llei 22/1988 de 28 de juliol de costes (LC)*".

L'article 115 de la LC estableix, numerus clausus, les competències municipals en la zona marítimo-terrestre.

De la lectura conjunta dels articles esmentats resulta que les ordenances municipals podrien estar en la base de l'exigibilitat de taxes en relació als serveis desplegats a la ZMT que refereix l'article 115 LC, però en cap cas sobre la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic estatal. En efecte, l'element objectiu del fet imposable de la taxa establerta a l'OF 3.10, article 1, està constituït per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local, és a dir, es requereix per a la seva realització, d'una banda, que es doni aquest ús o aprofitament, situació aquí no discutida, i, d'una altra, que aquest últim recaigui sobre béns de domini públic local. Si no es constaten aquests dos requisits no es pot afirmar que s'hagi realitzat el fet imposable i, per tant, no es pot considerar nascuda l'obligació tributària corresponent. No es tracta que l'Ajuntament de Barcelona no pugui establir la taxa ni que pugui aplicar-la, és que, en aquest últim cas, només ho pot fer d'acord amb la seva normativa reguladora. En conseqüència, essent que el domini públic, la cessió d'ús del qual està documentat a l'expedient, no tenia, quan es van dictar els actes de liquidació controvertits, la condició legal de domini públic local sinó estatal, són

manifestament il·legals ja que cap obligació tributària ha nascut a l'empara de l'article 1 de la citada OF 3.10.

Tot això sense perjudici que, tal i com es recull en la documentació d'aquest expedient, en els casos que els Ajuntaments actuïn com titulars d'un dret de concessió sobre la ZMT i cedeixin per qualsevol via el seu ús a terceres persones, poden repercutir sobre els seus usuaris finals el cànon que, de manera anual, es merita a favor de l'Administració estatal (art 84 LC).

El Tribunal de Comptes en el seu informe de fiscalització de la gestió de la taxa per utilització privada o aprofitament especial de domini públic local publicat al BOE de 11 de febrer de 2009 como Annex a la Resolució de 28 d'octubre de 2008, aprovada per la *Comisión Mixta para las Relaciones con el Tribunal de Cuentas* explica:

“En los Ayuntamientos de Almuñécar, Elche y Gijón existe una tasa por ocupación del dominio público en las playas del respectivo Municipio, cuando éstas constituyen dominio público estatal y no local, de acuerdo con el artículo 3 de la Ley 22/1988, de Costas, que desarrolla el artículo 132.2 de la Constitución. A esa misma norma se remite la propia Ley 25/1998, de 13 de julio, de Modificación del Régimen Legal de las Tasas Estatales y Locales, al establecer en su artículo 61.2.b) que las utilizaciones privativas o aprovechamientos especiales del dominio público marítimo-terrestre seguirán regulándose por la Ley 22/1998. La explotación de los servicios de temporada en las playas, autorizados por el Servicio Periférico de Costas competente, tal y como prevén los artículos 53 y 110.1.b) de la Ley de Costas, puede ser realizada por los Ayuntamientos de forma directa o indirecta, de acuerdo con lo previsto en el artículo 115 de dicha Ley. Los ingresos obtenidos por los Ayuntamientos de los usuarios de dichos servicios de temporada en las playas, constituyen, por lo tanto, la contraprestación que recibe el Ayuntamiento por la explotación que realiza del dominio público estatal, del que es concesionario, por lo que no tienen la naturaleza de tributos propios de la Hacienda Municipal. Por ello, se estima improcedente la aprobación de Ordenanzas fiscales municipales de establecimiento de tasas por usos de un dominio público que no es local, del mismo modo que los ingresos correspondientes no deberían imputarse al mismo concepto que las tasas por utilización privativa o aprovechamiento especial del dominio público local”.

En sentència 143/2013 del dia 19/02/2013 del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, que recau sobre recurs d'apel·lació 373/2012, es raonava el següent davant d'un cas similar al present:

“La Ordenanza Fiscal del caso, como ya hemos indicado en el encabezamiento de esta sentencia, tiene por objeto gravar mediante tasa la ocupación de terrenos del dominio público local...Las tasas municipales, tributo propio de las haciendas locales, son uno de los recursos del Ayuntamiento de Pollensa, pudiendo ser establecidas por cualquier supuesto de utilización privativa o aprovechamiento especial del dominio público local y, en particular, por la ocupación, como en el caso, con mesas y sillas, pero siempre que se trate de ocupación de bien de dominio público local destinado al uso público, lo que no es el caso del Paseo Anglada Camarasa, incluido en el dominio público marítimo-terrestre estatal. En efecto, el Paseo Anglada Camarasa, al que se refiere la Ordenanza específicamente en su artículo 3.2.1.2, forma parte del dominio público marítimo-terrestre estatal.

El artículo 84 de la Ley 22/1988 ni impide ni autoriza que el Ayuntamiento de Pollensa grave mediante canon la ocupación por terceros del dominio público marítimo-terrestre estatal cuya ocupación le hubiera ya sido concedida o autorizada mediante canon al Ayuntamiento de Pollensa por la Administración General del Estado. La Administración General del Estado, mediante resolución de la Demarcación de Costas en Illes Balears y al amparo de lo dispuesto en el artículo 115.c de la Ley 22/1988 y artículo 111 de su Reglamento, autorizó el 10 de marzo de 2010 a la ahora apelante, Ayuntamiento de Pollensa, por un lado, para la ocupación de bienes del dominio público marítimo-terrestre, y, por otra parte, para la explotación de los servicios de temporada que ese año pudieran establecerse en las playas, tanto fuera mediante gestión directa como si era indirecta- artículo 115 de la Ley 22/1988 -.

El artículo 84 de la Ley 22/1988 , como ya hemos dicho, ni impide ni autoriza que el Ayuntamiento de Pollensa exigiera un canon por ocupación como la que aquí venimos tratando, pero se remite a lo que al efecto estuviera dispuesto normativamente, ocurriendo en el caso que el Ayuntamiento de Pollensa ha gravado esa ocupación con una tasa, es decir, mediante tributo legalmente previsto para casos de utilización privativa o aprovechamiento especial del dominio público local - artículo 20 del Real Decreto Legislativo 2/2004 - y lo ha hecho así el Ayuntamiento de Pollensa en Ordenanza Fiscal cuyo objeto declarado en su mismo título es, precisamente, el de gravar la ocupación de terrenos de uso público local. Pues bien, volviendo de nuevo a la concreta decisión sentencia del caso y a las líneas entre las que discurren las pretensiones del único recurso de apelación presentado contra la

misma, interesa ahora, primero, reiterar que en el caso se trataba de liquidación referente a ocupación que se llevaba a cabo en el Paseo Anglada Camarasa, 21, en el Port de Pollensa, integrado, como ya hemos dicho, en el dominio público marítimo-terrestre estatal; y, segundo, que la sentencia ahora apelada asienta su razonamiento indicando que, a falta de concesión a la ahora apelante, la Administración General del Estado podría conceder mediante canon a la aquí apelada, Calvari Inversions, Sociedad Limitada, la ocupación y aprovechamiento con mesas y sillas con fines lucrativos y, operada mediante canon la concesión a la Administración aquí apelante, ésta puede repetir a la ahora apelada el canon abonado por el Ayuntamiento a la Administración General del Estado, que es en lo que se ha traducido la decisión de la sentencia a la vista de que la tasa del caso se descomponía en dos conceptos.

En efecto, la sentencia considera que, comprendiendo la tasa girada por el Ayuntamiento una parte correspondiente a la ocupación de la vía pública municipal -5.580,00 euros- y otra que correspondía precisamente al abono del canon de Costas por ocupación del dominio público marítimo-terrestre, éste último -2972,51 euros- sería conforme a Derecho, pero no el primero ya que no se trata de bien demanial municipal y supone una doble imposición debido a que la sentencia ahora apelada considera que Calvari Inversions, Sociedad Limitada, "... ya abonó el correspondiente canon ...". Puestas así las cosas, cabe concluir que la tasa del caso no tiene cobertura normativa, con lo que, primero, no es posible estimar la pretensión principal de la apelación, es decir, la de que se declarase conforme a Derecho la liquidación girada; y, segundo, que de ahí mismo deriva ya que tampoco sea posible estimar que cupiese alterar la decisión de la sentencia apelada para que se cambiase la cantidad consentida por la ahora apelada, es decir, la de 2972,51 euros, por la cantidad que en dicha liquidación se señala como correspondiente a la ocupación de la vía pública, es decir, por la cantidad de 5.580,00 euros".

2n.- S'assenyala en la proposta de l'Administració que:

“Dels plànols que s'aporten com annexes a la resolució de desafectació del dia 19/06/2019 i a cadascun dels posteriors contractes de lloguer signats entre el Ministeri d'Hisenda i les societats recurrents, resulta que les superfícies i ubicació de la zona destinada a terrasses coincideixen amb els que van adjuntar les interessades a les seves respectives sol·licituds de llicència per instal·lació de vetlladors que van presentar en el seu dia davant l'Ajuntament de Barcelona.”

D'això resulta que les llicències d'ús especial del domini públic atorgades pel regidor del Districte de Sant Martí, recauen sobre les superfícies de terrassa que les societats destinatàries ja venien autoritzades a utilitzar de forma privativa, d'acord amb el que es disposava en els contractes de cessió de dret d'ús que havien signat amb VOSA a l'emparedat de la concessió C-1004.

3r.- A més, sent que les activitats de restauració desplegades als locals de constant referència quedaven obligades al compliment de la normativa sectorial, i atesa la naturalesa d'espai annex a l'activitat que tenen els vetlladors, entenem que havien de ser objecte de control i autorització municipal.

Tanmateix, no procedia tramitar la requerida autorització municipal pel sistema habitual de llicència d'ús especial del domini públic municipal ja que, en primer lloc, l'espai que ocupaven les terrasses de les guinguetes no era del domini municipal, i en segon lloc, les societats autoritzades ja eren titulars d'un dret d'ús sobre aquell espai.

De la diferent documentació gràfica aportada a l'expedient resulta que la superfície destinada a terrassa ja havia estat prevista tant a la concessió inicial, com en el posterior contracte de cessió d'ús, tal com ha quedat definitivament plasmat en els actuals contractes d'arrendament.

4rt.- Sent que encara no s'ha signat l'instrument necessari per formalitzar la cessió de dret encaminada a permetre l'execució del planejament urbanístic, el fet que els terrenys sobre el que s'ubiquen les guinguetes de l'Av Litoral estigui qualificat com a vial municipal (5) no té rellevància a efectes de considerar-los incorporats al patrimoni municipal. L'article 16 del RPEL estableix taxativament que *'l'adquisició per part de l'administració actuant i la seva incorporació al patrimoni municipal del sòl o al patrimoni demanial per a la seva afectació a un ús o servei públic concret es produeix a partir del moment en què es formalitza la cessió de dret, d'acord amb la legislació urbanística'*.

No hi ha doncs, segons l'ordenament jurídic, l'aplicació de l'OF 3.10 en aquest cas concret, ja que d'acord amb els fonaments anteriors no hi ha domini públic local que permeti, des del punt de vista legal, la seva exigibilitat. Es tracta així d'actes de liquidació manifestament il·legals perquè no tenen base jurídica respecte dels interessats en aquest procediment (per la no realització del fet imposable). S'ha d'admetre, doncs, la pretensió principal d'aquests últims sense necessitat de pronunciar-se sobre altres possibles causes de nul·litat reflectides en la proposta de resolució del Districte.

Tercer.- Sol·liciten així mateix la devolució dels ingressos realitzats en els anys 2016-2019 ja que *“Tenint en compte el límit legal de 4 anys dels efectes de la revisió i la prescripció, i ates que el còmput s’inicia des de que finalitza el període voluntari de pagament, el 15 d’abril de 2020, la petició de revisió i devolució d’ingressos indeguts, se estenc de l’any 2016 fins l’any 2020 ambdós inclosos”*. L’article 67.1.c) LGT disposa que el termini de prescripció del dret a sol·licitar la devolució dels ingressos indeguts comença a comptar-se *“c), desde el día siguiente a aquel en que finalice el plazo para solicitar la correspondiente devolución derivada de la normativa de cada tributo o, en defecto de plazo, desde el día siguiente a aquel en que dicha devolución pudo solicitarse; desde el día siguiente a aquel en que se realizó el ingreso indebido o desde el día siguiente a la finalización del plazo para presentar la autoliquidación si el ingreso indebido se realizó dentro de dicho plazo; o desde el día siguiente a aquel en que adquiriera firmeza la sentencia o resolución administrativa que declare total o parcialmente improcedente el acto impugnado”*. Doncs bé, d’acord amb la informació obtinguda mitjançant la consulta del sistema de recaptació municipal, consten satisfets tots els deutes de referència. En particular, respecte dels corresponents a l’any 2016, el pagament es va fer:

(...)

A partir d’aquests dies, doncs, era procedent la sol·licitud de devolució dels ingressos que en el seu cas consideraran indeguts. Per la seva part, en el cas de ..., consta pagat del deute el 21-3-16 i el 12-4-2016 dins del període voluntari que, segons el Padró corresponent, estava comprès entre els dies 15-2-2016 i 15-4-2016. En conseqüència, és en aquest últim en què se situa el moment a partir del qual formalitzar l’esmentada sol·licitud.

Així mateix, com s’ha assenyalat, aquestes mateixes dates suposen l’inici del còmput del termini de prescripció que, d’acord amb allò previst a l’article 68.3.a) i b) de la LGT, pot ser interromput. En efecte, sota el títol *“Interrupción de los plazos de prescripción”* estableix les úniques causes que la produeixen en relació amb el dret a sol·licitar la devolució d’ingressos: *“a) Por cualquier actuación fehaciente del obligado tributario que pretenda la devolución, reembolso o la rectificación de su autoliquidación. b) Por la interposición, tramitación o resolución de reclamaciones o recursos de cualquier clase”*. Doncs bé, en aquest cas particular, i respecte de tots els recurrents, s’ha interromput el termini esmentat doncs a la presentació dels recursos i sol·licituds de devolució d’ingressos indeguts que ara se substancien, única actuació dels interessats subsumible en el precepte transcrit, cal atribuir-li la condició d’acte interruptiu en la mesura que, quan es produeix, 30/06/2020, no han transcorregut els quatre anys previstos, amb caràcter general, a l’article 66 de la LGT. Per això no cal sinó declarar que els deutes corresponents al període

impositiu de 2016 de la TUDP no han prescrit. Per tant, cal la devolució del seu import. Tot això d'acord amb l'article 219.2 de la LGT que estableix que: *“La revocación solo será posible mientras no haya transcurrido el plazo de prescripción”*.

A aquesta conclusió s'hi arriba tenint en compte el que disposa el RD 463/2020, de 14 de març, pel qual es declara l'estat d'alarma per a la gestió de la situació de crisi sanitària ocasionada pel COVID-19 (BOE número 67 de 14 de març) en la disposició addicional quarta del qual s'estableix que: *“Disposición adicional cuarta. Suspensión de plazos de prescripción y caducidad. Los plazos de prescripción y caducidad de cualesquiera acciones y derechos quedarán suspendidos durante el plazo de vigencia del estado de alarma y, en su caso, de las prórrogas que se adoptaren”*, tal com es regula al RDL 11/2020, de 31 de març, de mesures urgents en l'àmbit social i econòmic la disposició addicional novena del qual estableix que:

“Aplicación del Real Decreto-Ley 8/2020 de 17 de marzo, de medidas urgentes extraordinarias para hacer frente al impacto económico y social del COVID-19 a determinados procedimientos y actos.

1. (...)

2. *Desde la entrada en vigor del Real Decreto 463/2020, de 14 de marzo, por el que se declara el estado de alarma para la gestión de la situación de crisis sanitaria ocasionada por el COVID-19, hasta el 30 de abril de 2020 quedan suspendidos los plazos de prescripción y caducidad de cualesquiera acciones y derechos contemplados en la normativa tributaria.*

(...)”.

Per la seva banda, la disposició addicional primera del Reial decret llei 15/2020, de 21 d'abril, de mesures urgents complementàries per donar suport a l'economia i l'ocupació (BOE de 22 d'abril), estableix que:

“Las referencias temporales efectuadas a los días 30 de abril y 20 de mayo en el artículo 33 del Real Decreto-ley 8/2020, de 17 de marzo, de medidas urgentes extraordinarias para hacer frente al impacto económico y social del COVID-19, y en las disposiciones adicionales octava y novena del Real Decreto-ley 11/2020, de 31 de marzo, por el que se adoptan medidas urgentes complementarias en el ámbito social y económico para hacer frente al COVID-19, se entenderán realizadas al día 30 de mayo de 2020”.

Per tant, si el termini de prescripció no hagués finalitzat a la data d'entrada en vigor del Reial decret 463/2020, el còmput se suspendria des d'aquesta data d'entrada en vigor fins al 4 de juny de 2020, segons estableix l'art. 10 del RD 537/2020, del 22 de maig. Doncs bé, en el cas concret, cal afirmar que A) respecte de ... el termini de prescripció es va iniciar el dia 15-4-2016 amb la qual cosa el dia 14-3-2020, data en què comença el còmput de la suspensió no s'havia consumat la prescripció i en conseqüència el termini d'aquesta última va quedar suspesa durant 30 dies que s'han de computar a partir del dia 4 de juny de 2020 data en què va acabar l'alarma i es va reprendre el termini de totes les suspensions regulades, amb caràcter general, a la normativa esmentada. Es pot concloure, doncs, que el dia 30-6-2020, presentació de les reclamacions que ara se substancien, es va interrompre el termini de prescripció. Per tant, s'ha de procedir a la devolució de l'ingressat per tot el termini sol·licitat 2016-2019 i 2020; B) respecte de ... l'inici del termini de prescripció es va iniciar el dia 22-4-16, en conseqüència i aplicant les mateixes regles que en el supòsit A) anterior el temps de suspensió comprèn des del 14 de març de 2020 fins al 22-4-2020 pel que amb la represa del còmput el 4 de juny del mateix la prescripció es produiria el dia 11 de juliol de 2020. En conseqüència la presentació del present recurs el dia 30-6-2020 va produir la interrupció de la mateixa. Es pot, doncs, concloure que procedeix la devolució de l'ingressat respecte dels anys 2016-2019 i 2020; finalment, C), respecte de ... s'ha d'arribar a idèntica conclusió en la mesura que el termini d'inici de la prescripció es va iniciar el dia 6-7-2016 i va quedar interromput el seu còmput el mateix dia 30-6-2020 .

Per tot això cal estimar la pretensió de devolució d'ingressos sol·licitada pels interessats.

En conseqüència, i en disconformitat parcial amb la proposta del Districte. Sant Martí,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs contra la Taxa del 2020 i, en relació a les Taxes del període 2016 a 2019, ADMETRE el mateix com a sol·licitud de revocació i, en conseqüència, TRAMITAR el corresponent procediment de revocació i, en el seu cas, PROCEDIR a la devolució per indeguts dels ingressos corresponents.